11/12/2018

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα

/ Επικαιρότητα

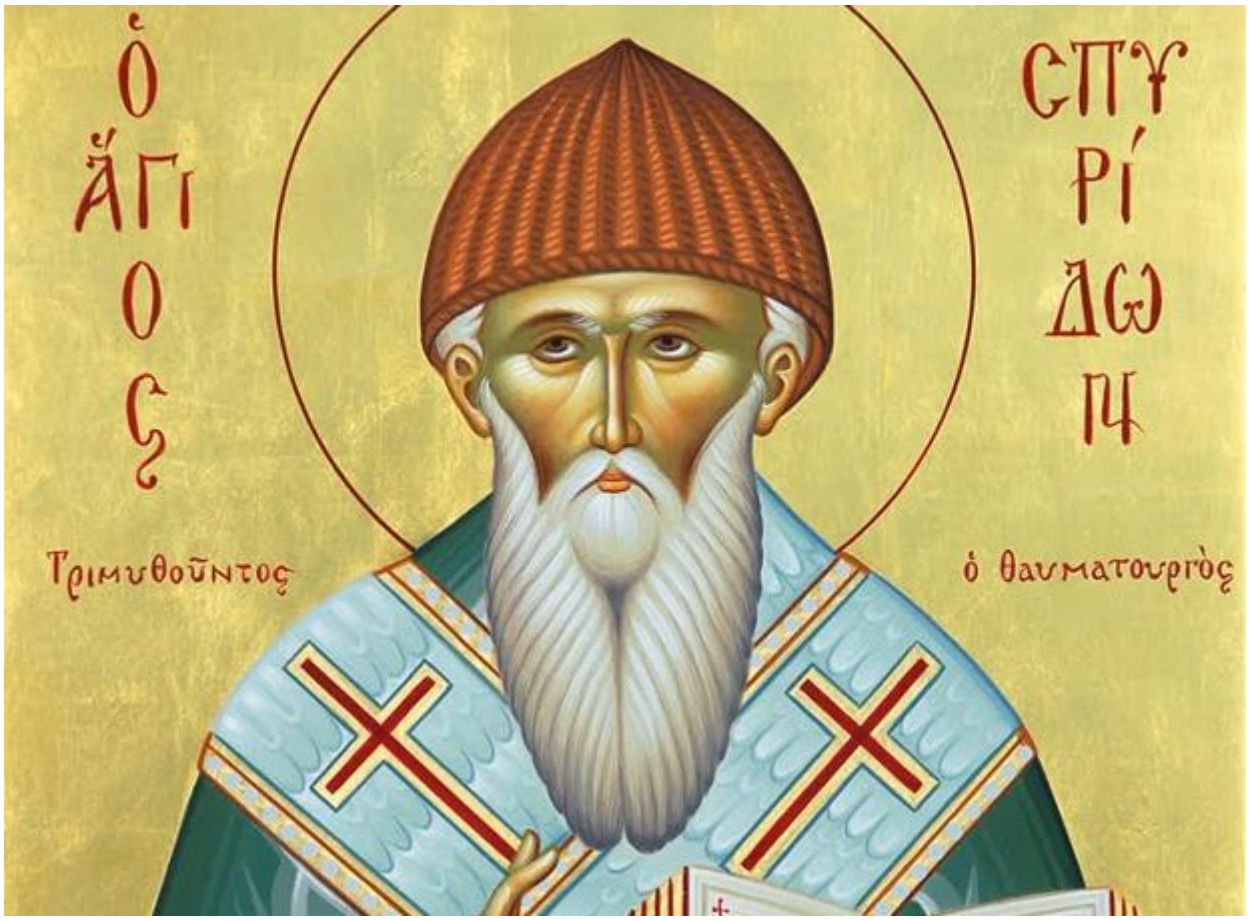

Μια μέρα, ένας πτωχός με πολυμελή οικογένεια κτύπησε την πόρτα της επισκοπής του Αγίου Σπυρίδωνα. Πλησίασε τον άγιο και με δάκρυα του ζήτησε ένα δάνειο. Το ήθελε για να πληρώσει κάποιο χρέος του σ' ένα πλούσιο, που απειλούσε να του πωλήσει το σπίτι του. Που να βρει όμως ο άγιος ένα τόσο μεγάλο ποσό;

Στον πόνο που του δημιουργούσαν τα πικρά δάκρυα του πτωχού, που από τη θλίψη σπάραζε, ο στοργικός επίσκοπος καταστενοχωρημένος άρχισε να βηματίζει. Ξάφνου εκεί μπροστά του, πήρε το μάτι του ένα φίδι να σέρνεται μέσα στην πρασινάδα. Σαν αστραπή πέρασε από τον νου του το ραβδί του Ααρών, που στο παλάτι του Φαραώ τ' αφήκε να πέσει στη γη κι έγινε φίδι. «Ας ήταν, Κύριε, το φίδι αυτό να γινόταν χρυσάφι για τον πτωχό αυτόν οικογενειάρχη, είπε σιγανά. Ναι, Κύριε. Ας γινόταν χρυσάφι, για να βοηθηθεί το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα σου», ξανάπε και σήκωσε το χέρι. Το φίδι σταμάτησε. Κι ο άγιος έσκυψε και το πήρε. Στο χέρι του το σιχαμερό ερπετό μεταμορφώθηκε κι άστραψε τώρα χρυσαφένιο. Ο πτωχός γεμάτος χαρά πήρε το χρυσάφι κι έτρεξε και το 'δωκε ενέχυρο στον

πλούσιο δανειστή.
Όταν αργότερα με τη βοήθεια του Θεού πλήρωσε το χρέος του, ο δανειστής του επέστρεψε το χρυσαφένιο ενέχυρο. Κι ο πτωχός το πήρε και με δάκρυα ευγνωμοσύνης το γύρισε στον άγιο. Αυτός, αφού το έλαβε στα χέρια, έστρεψε τα μάτια στον ουρανό, δόξασε τον Θεό για την άπειρη φιλανθρωπία του κι ύστερα το έριξε στη γη. Και ώ του θαύματος! Το χρυσάφι έγινε και πάλι φίδι κι έφυγε από μπροστά τους.

Κάποια άλλη φορά ο Άγιος Σπυρίδωνας, ύστερα από μακρινή οδοιπορία για διδαχή του λαού του μπήκε κουρασμένος στο σπίτι ενός από τους πιστούς του, για να ξεκουραστεί. Στο άκουσμα της είδησης κόσμος πολύς από τα γειτονικά σπίτια στην αρχή κι έπειτα από όλη την κοινότητα έτρεξαν να τον συναντήσουν και να πάρουν την ευλογία του. Ανάμεσα στα πλήθη ήταν και μια αμαρτωλή γυναίκα, που ήρθε κι αυτή να δει τον άγιο. Κάποια στιγμή μάλιστα έπεσε και κάτω, για να ασπασθεί τα πόδια του. Με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος ο άγιος, σαν την κοίταξε, γνώρισε αμέσως την αμαρτία της. Χωρίς να τον ακούσει κανένας, με τρόπο γλυκύ και ταπεινό, ψιθύρισε στη γυναίκα: «Κυρά μου, μη με εγγίσεις». Εκείνη όμως επέμενε. Και τότε ο άγιος με αυστηρότητα φανέρωσε μπροστά σε όλους την αμαρτία της. Η γυναίκα θαύμασε και με συντριβή καρδιάς έσκυψε κι άρχισε με δάκρυα να ζητά το έλεος του Θεού. Μπροστά στη μετάνοια της ο στοργικός πατέρας της είπε με συγκίνηση τα λόγια εκείνα, που κάποτε ο ίδιος ο Κύριος απηύθυνε σε μια τέτοια αμαρτωλή: «Θάρσει, θύγατερ. ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι». Πήγαινε στο καλό και πρόσεχε μελλοντικά. Με τον τρόπο του ο άγιος βοήθησε την αμαρτωλή εκείνη γυναίκα να μετανοήσει. Αλλά κι έδωκε ένα μάθημα σε όλους. Μόνο η μετάνοια η ειλικρινής ξεπλένει την ψυχή και αποκαθιστά τον άνθρωπο στη θέση την τιμητική, να είναι παιδί του Θεού.

Μια βραδιά, την ώρα που όλοι ησύχαζαν, μερικοί κλέφτες μπήκαν στη μάνδρα, που ήσαν τα πρόβατα που έτρεφε ο άγιος για τις ανάγκες των πτωχών του, για να κλέψουν μερικά. Ξεχώρισαν αυτά που ήθελαν και δοκίμασαν να φύγουν. Άδικα, όμως, προσπαθούν να κινηθούν προς την έξοδο. Τα πόδια και τα χέρια τους δέθηκαν αόρατα από Εκείνο, που όλα τα βλέπει και τα παρακολουθεί, Όλο το βράδυ άγρυπνοι αγωνίζονταν χωρίς να κατορθώσουν αυτό που ήθελαν. Όταν ξημέρωσε και πήγε ο άγιος στη μάνδρα και τους είδε σε κείνα τα χάλια, τους σπλαγχνίστηκε. Τους μίλησε με καλοσύνη και τους συνέστησε να μην επαναλάβουν αυτή την πράξη. Κι εκείνοι ντροπιασμένοι και καταστενοχωρημένοι του το υποσχέθηκαν. Τους έλυσε τα δεσμά, με τα οποία ήσαν δεμένοι, τους ευλόγησε και τους απέλυσε. Την ώρα, που έφευγαν, τους έδωσε κι ένα κριάρι για «τον κόπο της αγρυπνίας». Πόσο δίκαιο έχει ο λαός μας όταν λέγει: «Αγαπά ο Θεός τον κλέφτη· αγαπά όμως και τον νοικοκύρη». Ο Πανάγαθος «θέλει πάντας σωθήναι και εις

επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α’ Τιμοθ. β’ 4).

Στις αρχές του 17ου αιώνα μ.Χ. μια τρομερή ανομβρία κτύπησε τα νησιά του Ιόνιου Πελάγους. Ιδιαίτερα τη νήσο Κέρκυρα. Η δύναμη που κρατούσε κι εξουσίαζε τα νησιά με τους πολέμους που διεξήγαγε εδώ κι εκεί, δεν εύρισκε καιρό να σκεφθεί τους δουλοπάροικους της. Ο λαός πεινά. Υποφέρει. Πλησίαζε και το Πάσχα, η Λαμπρή. Πώς θα περνούσε ο κόσμος τέτοιες μέρες χωρίς ψωμί; Στις δύσκολες αυτές ώρες όλοι θυμούνται τον Θεό. «Η παιδεία Κυρίου ανοίγει μου τα ώτα» (Ησαΐα, ν’ 5) φωνάζει κι ο λόγος του Θεού. Στην εκκλησία που φυλάγεται το λείψανο του αγίου, ο λαός αγρυπνεί και παρακαλεί. Οι ιερείς ψέλνουν την παράκληση του αγίου. Κι η απάντηση έρχεται τάχιστα.
Το Μέγα Σάββατο τρία πλοία φορτωμένα με σιτάρι πλέουν προς την Ιταλία. Όταν περνούσαν την Κέρκυρα, οι ναύτες βλέπουν ξαφνικά και των τριών πλοίων την πλώρη να στρέφεται πλάγια και προς τον βοριά, όπου ήταν η νήσος. Ο αέρας αλλάζει κατεύθυνση και τα βοηθά. Ένας γέροντας ρασοφόρος προχωρεί μπροστά, λες και τους δείχνει τον δρόμο. Και μια φωνή δυνατή ακούεται και επαναλαμβάνεται πολλές φορές. «Προς την Κέρκυρα. Πεινούν εκεί οι άνθρωποι. Θα πληρωθείτε. Θα πληρωθείτε. Προς την Κέρκυρα». Σε λίγο, τα καράβια φτάνουν στο λιμάνι. Τα έφερε ο άγιος. Ρίχνουν τις άγκυρες και καλούν τον κόσμο να τρέξει να πάρει αυτά που ποθούσε κι είχε τόση ανάγκη. Να πάρει αυτό που στηρίζει την καρδιά του ανθρώπου. Να πάρουν το σιτάρι για να φτιάξουν το ψωμί. Δεν πέρασε πολλή ώρα και το λιμάνι γέμισε από κόσμο. Τα σακιά με τον ξανθό θησαυρό σέρνονται στην ακρογιαλιά και διαμοιράζονται. Οι καρδιές πανηγυρίζουν. Τα δάκρυα του πόνου μεταβάλλονται με μιας σε δάκρυα χαράς. Δοξολογίας και χαράς, μα κι ευγνωμοσύνης στον Μεγάλο Πατέρα, τον Πανάγαθο Θεό και τον προστάτη κι ακοίμητο φρουρό άγιο.
Η Ενετική Κυβέρνηση με θέσπισμά της όρισε κάθε Μεγάλο Σάββατο να γίνεται λιτάνευση του ιερού Σκηνώματος του αγίου, για να θυμάται πάντα ο λαός το μεγάλο αυτό θαύμα της σωτηρίας του από την πείνα.

Γύρω στα 1629-30 μ.Χ. καινούργια δοκιμασία έπληξε το ευλογημένο νησί της Κέρκυρας. Αρρώστια μεταδοτική και θανατηφόρα, το κτύπησε αυτή τη φορά χωρίς διάκριση και έλεος. Ήταν πανώλης (πανούκλα). Άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροι, πλούσιοι και πτωχοί προσβάλλονται καθημερινά από την επάρατη νόσο και πεθαίνουν τόσο στην πόλη, όσο και στην ύπαιθρο, τα χωριά. Η διοίκηση του νησιού με τα πρώτα κρούσματα σπεύδει να ψηφίσει και να διαθέσει ένα τεράστιο ποσό, για να περιορίσει την εξάπλωση της αρρώστιας. Άδικα όμως αγωνίζεται. Σε λίγο καιρό η ωραία Κέρκυρα πάει να ερημώσει. Τα καταστήματα τόσο στην πόλη, όσο και στα μεγάλα κέντρα έχουν κλείσει. Η αγορά νεκρώθηκε. Οι δρόμοι έχουν αδειάσει. Μονάχα μερικά αλογοσυρόμενα κάρα κινούνται κάπου-κάπου φορτωμένα

με πτώματα για να μεταφέρουν το μακάβριο φορτίο τους έξω από την πόλη για ταφή σε ομαδικούς τάφους. Εικόνα τραγική παρουσιάζει ολόκληρο το νησί.
Κάποια μέρα στη συμφορά αυτή την κοσμογονική ο πιστός και πονεμένος λαός παρά τις συστάσεις των ιατρών να αποφεύγει τον συνωστισμό, τολμά και σπεύδει να κατακλύσει τον ιερό ναό του αγίου και με συντριβή ψυχής και δάκρυα καυτά να εκζητήσει τη μεσιτεία του.
Κι η σωτηρία δεν αργεί. Προσφέρεται γρήγορα και πλούσια.
Ο ιστορικός της Κέρκυρας Ανδρέας Μάρμορας που ζούσε τότε, μας λέγει, πως η τρομερή επιδημία, παρά την έλλειψη σχετικών φαρμάκων, σε λίγο περιορίστηκε στο ελάχιστο και μέχρι την Κυριακή των Βαΐων σταμάτησε τελείως. Όλες τις νύκτες κατά τις οποίες η πόλη δοκιμαζόταν από την αρρώστια, πάνω από το ναό του αγίου φαινόταν κάτι σαν φως μιας υπερκόσμιας κανδήλας. Ήταν το σημάδι πως ο άγιος αγρυπνούσε και φρουρούσε τον λαό του. Έτσι το εξήγησαν οι πιστοί. Το φως το έβλεπαν συνέχεια οι νυχτερινοί σκοποί των φρουρίων.
Η τρομερή αυτή επιδημία, η πανώλης, παρουσιάστηκε και δεύτερη φορά στην Κέρκυρα μετά από σαράντα περίπου χρόνια, το 1673 μ.Χ. Και τούτη τη φορά η αρρώστια ξαπλώθηκε γρήγορα σε πόλεις και χωριά. Τα κρούσματα υπήρξαν πάμπολλα. Το δρεπάνι του θανάτου θέριζε κι αυτή τη φορά καθημερινά ένα μεγάλο αριθμό από τους κατοίκους.
Στις παρακλήσεις του λαού του ο θαυματουργός άγιος έσπευσε να ανεβάσει και πάλι στον θρόνο της θείας Μεγαλωσύνης, τη συντριβή και τα δάκρυα του πιστού λαού μαζί με τα δικά του και να εκζητήσει και να λάβει τάχιστα το ουράνιο έλεος και τη σωτηρία του. Τα λόγια του Πνεύματος του Θεού «επικάλεσαί με εν ημέρα θλίψεώς σου και εξελούμαί σε και δοξάσεις με» (ψαλμ. μθ’, 15) βρήκαν και στην περίπτωση αυτή πλήρη την εφαρμογή τους. Στις ικεσίες του θείου ιεράρχη και του μετανοημένου λαού η απάντηση δεν άργησε να δοθεί. Τα κρούσματα μέρα με τη μέρα ελαττώθηκαν στο ελάχιστο και τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη σταμάτησαν απότομα. Κι αυτή τη φορά στην κορυφή του καμπαναριού για τρεις νύχτες έβλεπαν οι πιστοί ένα σταθερό φως, και μέσα σ’ αυτό το υπερκόσμιο φως, τον θαυματουργό άγιο να αιωρείται και μ’ ένα Σταυρό στο χέρι να καταδιώκει ένα κατάμαυρο φάντασμα, την αρρώστια, που προσπαθούσε να αποφύγει τον άγιο και να σωθεί.
Η ευγνωμοσύνη κι οι ευχαριστίες του πιστού λαού υπήρξαν και πάλι μεγάλες. Με θέσπισμα της Ενετικής διοικήσεως καθιερώθηκε από τότε κάθε πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου να γίνεται πανηγυρική και παλλαϊκή λιτάνευση του ιερού Σκηνώματος, για να θυμάται ο λαός κι ιδιαίτερα η νέα γενεά τον αληθινό και άγρυπνο προστάτη και Σωτήρα της.

Το 1715 μ.Χ. ο καπουδάν Χοντζά πασάς, αφού κατέκτησε την Πελοπόννησο κατά διαταγή του σουλτάνου προχωρεί για να καταλάβει και τα Επτάνησα. Και πρώτα –

πρώτα βαδίζει προς την Κέρκυρα, που τόσο αυτή, όσο και τα άλλα νησιά βρισκόντουσαν κάτω από την Ενετική κυριαρχία.
Ένα πρωί της 24ης Ιουνίου 1716 μ.Χ. η τουρκική στρατιά με επικεφαλής τον σκληρό στρατηγό της επέδραμε και πολιόρκησε την πόλη κι απ’ την ξηρά κι από τη θάλασσα. Επί πενήντα μέρες το αίμα χυνόταν ποτάμι κι από τις δύο μεριές. Οι υπερασπιστές Έλληνες και Βενετσιάνοι αγωνιζόντουσαν απεγνωσμένα για να σώσουν την πόλη. Τα γυναικόπαιδα, μαζεμένα στον ιερό ναό του αγίου μαζί με τους γέρους κι όσους δεν μπορούσαν να πάρουν όπλα προσεύχονται στα γόνατα και με στεναγμούς λαλητούς εκζητούν του προστάτη αγίου τη μεσιτεία. Σαν πέρασαν οι πενήντα μέρες οι εχθροί αποφάσισαν να συγκεντρώσουν όλες τις δυνάμεις τους και να κτυπήσουν με πιο πολλή μανία την πόλη. Κερκόπορτα ζητούν κι εδώ οι εχθροί για να τελειώσουν μια ώρα γρηγορότερα το έργο τους. Απ’ την Κερκόπορτα δεν μπήκαν κι οι προγονοί τους και κατέκτησαν τη Βασιλεύουσα; Γι’ αυτό και προβάλλουν δελεαστικές υποσχέσεις, για να πετύχουν κάποια προδοσία.
Το επόμενο πρωινό ένας Αγαρηνός με τηλεβόα κάνει προτάσεις στους μαχητές να παραδοθούν, αν θέλουν να σωθούν. Την ίδια ώρα όμως αραδιάζει κι ένα σωρό απειλές στην περίπτωση, που οι υπερασπιστές δεν θα δεχόντουσαν τη γενναιόδωρη πρόταση του.
Περνούν οι ώρες. Η αγωνία κι ο φόβος συνέχει τις ψυχές. Οι Αγαρηνοί ετοιμάζονται για το τελειωτικό κτύπημα, όπως λένε. Μα κι οι υπερασπιστές εμψυχωμένοι από τις προσευχές τόσο των ίδιων, όσο και των ιδικών τους μένουν αλύγιστοι κι ακλόνητοι στις θέσεις τους. Η πρώτη επίθεση αποκρούεται με πολλά τα θύματα κι από τις δύο μεριές. Η πόλη της Κέρκυρας περνά τρομερά δύσκολες στιγμές. Η θλίψη, όμως, των στιγμών εκείνων «υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει» (Ρωμ. ε’, 3-5). Η ελπίδα στον Θεό ουδέποτε στ’ αλήθεια ντροπιάζει ή διαψεύδει αυτόν που την έχει. Κι ο λαός ελπίζει και προσεύχεται. Προσεύχεται και πιστεύει πώς ο ακοίμητος φρουρός και προστάτης άγιος του, δεν θα τον εγκαταλείψει.
Στον ιερό ναό οι προσευχές του άμαχου πληθυσμού συνεχίζονται θερμές κι αδιάκοπες.
Ξημέρωσε η 10η Αυγούστου. Κάτι ασυνήθιστο για την εποχή παρατηρείται την ήμερα αυτή από το πρωί. Ο ουρανός είναι σκεπασμένος με μαύρα πυκνά σύννεφα. Από στιγμή σε στιγμή ετοιμάζεται να ξεσπάσει τρομερή καταιγίδα. Και να! Πολύ πριν από το μεσημέρι μια βροχή, καταρρακτώδης, βροχή κατακλυσμιαία αρχίζει να πέφτει στη γη. Μοναδική η περίπτωση. Νύχτωσε κι ακόμη έβρεχε. Σαν αποτέλεσμα της κακοκαιρίας αυτής καμιά επιθετική προσπάθεια δεν αναλήφθηκε εκείνη την ήμερα. Η νύχτα περνά ήσυχα. Περί τα ξημερώματα της 11ης Αυγούστου συνέβη κάτι το εκπληκτικό, το αναπάντεχο. Μια Ελληνική περίπολος που έκαμνε αναγνωριστικές επιχειρήσεις, για να εξακριβώσει από που οι εχθροί θα επιτίθεντο,

βρήκε τα χαρακώματα των Τούρκων γεμάτα νερό από τη βροχή και πολλούς Τούρκους στρατιώτες πνιγμένους μέσα σ’ αυτά. Νεκρική σιγή βασίλευε παντού. Στο μεταξύ ξημέρωσε για καλά. Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου πέφτουν στη γη και χαιρετούν την άγρυπνη πόλη. Οι τηλεβόες σιγούν. Οι εχθροί δεν φαίνονται. Μήπως κοιμούνται; Τι να συμβαίνει άραγε;
Μα δεν το είπαμε; Η ελπίδα στον Θεό «ου καταισχύνει». Δεν ντροπιάζει ποτές εκείνο που την έχει. Και να!
Όλη τη νύχτα ο θαυματουργός εκείνος υπερασπιστής της νήσου, ο άγιος Σπυρίδωνας της Κύπρου με ουράνια στρατιά συνοδεία κτύπησε άγρια τους Αγαρηνούς, και τους διέλυσε και τους διεσκόρπισε. Αυτά ομολογούσαν οι ίδιοι οι Αγαρηνοί το πρωί που έφευγαν «χωρίς διώκον τος». Σωρεία τα πτώματα στην παραλία. Τα απομεινάρια της τούρκικης στρατιάς μαζεμένα στα λίγα πλοία που απέμειναν, φεύγουνε ντροπιασμένα για την Κωνσταντινούπολη. Αληθινά! «Τον ελπίζοντα επί Κύριον έλεος κυκλώσει». Και «αυτή εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών». (Α’ Ίωάν. ε’, 4). Δηλαδή αυτή είναι η δύναμη που νίκησε τον κόσμο, η πίστη μας.
Η Κέρκυρα πανηγυρίζει. Ο πιστός λαός, μαζεμένος στην εκκλησία του αγίου, δοξολογεί τον Θεό και ψάλλει με δυνατή φωνή: «Δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ… δόξα τω ενεργούντι δια σου… Ναι! δόξα στον Παντοδύναμο Χριστό, που σε δόξασε. Δόξα και σε σένα άγιε, που με τη χάρη Του ενεργείς τα τόσα θαύματα σου».
Η ανέλπιστη σωτηρία της νήσου από την εκστρατεία των Τούρκων ανάγκασε κι αυτή την αριστοκρατία των Ενετών, να αναγνωρίσει ως ελευθερωτή της Κέρκυρας τον άγιο Σπυρίδωνα. Και ως εκδήλωση ευγνωμοσύνης να προσφέρει στον ναό μια ασημένια πολύφωτη κανδήλα, και να ψηφίσει ώστε το λάδι που θα χρειαζόταν κάθε χρόνο για το άναμμα της κανδήλας αυτής, να προσφέρεται από το Δημόσιο. Με ψήφισμα της πάλι η Ενετική διοίκηση καθιέρωσε την 11 Αυγούστου, σαν ημέρα εορτής του αγίου και λιτανεύσεως του ιερού Σκηνώματός Του.

Στον Ελληνοιταλικό πόλεμο του 1940 μ.Χ., η Κέρκυρα δεχόταν επί ένα έτος τις καθημερινές αεροπορικές επιθέσεις των Ιταλών αεροπόρων, εν τούτοις οι ζημιές υπήρξαν ελάχιστες.
Κατά τις επιδρομές αυτές που δεν σταμάτησαν ούτε και τα Χριστούγεννα συνέβαινε κάτι το πολύ περίεργο. Αν και τα Ιταλικά αεροπλάνα πετούσαν συνήθως πολύ χαμηλά, μια και η Κέρκυρα δεν διέθετε αντιαεροπορική άμυνα, εν τούτοις οι βόμβες τους κατά κανόνα δεν έπεφταν μέσα στην πόλη, αλλά μακριά στη θάλασσα. Λες και κάποιο χέρι τις έσπρωχνε εκεί. Κι όταν κάποτε σ’ ένα βομβαρδισμό μια βόμβα έπεσε στον γυναικωνίτη της εκκλησίας του αγίου, που ας σημειωθεί ήταν γεμάτη από γυναικόπαιδα, η βόμβα δεν εξερράγη. Ο πυροδοτικός της μηχανισμός

δεν λειτούργησε. Ο άγιος δεν το επέτρεψε. Ποιος μπορεί σ’ αυτή, μα και σ’ άλλη παρόμοια περίπτωση να σιωπήσει και να μην αναφωνήσει: «Δοξασμένον το Πανάγιον Όνομα σου εις τους αιώνας, γλυκύτατε Ιησού».